

Arrest

**nr. 52 346 van 3 december 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 3 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 augustus 2010 diende verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 13 augustus 2010 werd hem een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats betekend (bijlage 39bis), alsook een bevel om het grondgebied te verlaten — asielzoeker (bijlage I3qq). Diezelfde dag werd besloten deze asielaanvraag niet in overweging te nemen (bijlage I3quater).

1.2. Op 19.08.2010 werd besloten de beslissing van 10 december 2009 tot het onontvankelijk verklaren van de regularisatieaanvraag in te trekken. Diezelfde dag nog werd een nieuwe beslissing genomen rekening houdende met de gedane actualisatie. De regularisatieaanvraag werd ongegrond verklaard. Deze beslissing werd hem op 20 augustus 2010 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

1.3. Op 4 september 2010 werd verzoekende partij gerepatrieerd naar Tirana (Albanië).

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.06.2009 werd ingediend door :

(Z.F.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt in de aanvullingen bij de aanvraag dd. 24.11.2009 en 15.12.2009 aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij nv DA & TA dd. 01.12.2009 voorlegt, hebben wij moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Betrokkene verblijft pas sinds 21 juni 2007 in België, hetgeen hij ook zelf aanhaalt in zijn eerste asielaanvraag en in de aanvraag 9bis, en diende een eerste asielaanvraag in op 06.07.2007. Dit houdt dus in dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Het feit dat betrokkene sinds 21 juni 2007 in België verblijft, Nederlandse les heeft gevolgd, werkbereid is, zicht heeft op werk, een huurcontract voorlegt, een ruime vriendenkring zou hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien blijkt uit het dossier dat betrokkene wel meermaals in aanraking is gekomen met de ordediensten. In het administratief dossier bevinden zich twee administratieve verslagen van vreemdelingencontrole dd. 27.06.2007 (bezit van valse documenten) en dd. 09.08.2010 (poging tot diefstal uit een voertuig).

De advocaat van betrokkene maakt in de aanvragen en aanvullingen dd. 04.06.2009, 24.11.2009 en 15.12.2009 telkens een onderscheid tussen de ontvankelijkheid van de aanvraag en de elementen ten gronde. Hij herhaalt echter bij de elementen ten gronde dat ook alle elementen die werden opgesomd bij de ontvankelijkheid van de aanvraag, ook beschouwd dienen te worden als argumenten ten gronde. Er dient echter door de advocaat van betrokkene een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Indien echter geoordeeld zou worden dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene beweert dat hij vreest om terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van een dreiging van de georganiseerde misdaad en omwille van de vermeende discriminatie ten gevolge van zijn prostitutieverleden, dat betrekking had op handelingen van homoseksuele aard. Betrokkene haalt zijn problemen in Italië en zijn problemen in Albanië aan en meent dat hij bij een terugkeer onderworpen zal worden aan vernederingen en geweld ten aanzien van zijn persoon. Betrokkene legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor geweld en discriminatie volstaat niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure

naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bijgevolg kunnen onmogelijk diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden.

Betrokkene haalt verder nog aan dat hij in zijn land van herkomst niet meer welkom is bij zijn familie, dat hij er geen belangen meer heeft, dat hij er niet kan terugvallen op een familiaal of sociaal vangnet, dat hij geen hechte vriendschapsbanden heeft met Albanese vrienden daar en dat hij vreest voor zogenaamde eremoorden. Betrokkene tracht aan te tonen dat hij niet meer welkom is bij zijn familie door het voorleggen van een verklaring van zijn ouders, afgelegd ten overstaan van een notaris te Durrës dd. 26.08.2008. Al deze elementen kunnen echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie aangezien betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze beweringen kunnen staven. Betrokkene beperkt zich tot het louter opsommen van deze argumenten, zonder hierbij de nodige bewijzen voor te leggen. Het is aan betrokkene om minstens een begin van bewijs voor te leggen. Het document, afkomstig van de ouders van betrokkene, kan niet weerhouden worden als een geldig bewijsstuk omwille van het gesolliciteerde karakter, zelfs al werd dit document opgesteld bij een notaris. Wat er ook van zij, betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich niet in een andere regio in Albanië zou kunnen vestigen, noch in een derde land, aangezien hem niet gevraagd wordt terug te keren naar het land van herkomst, doch enkel het Schengen-grondgebied te verlaten. Bijgevolg kunnen bovenstaande elementen geen grond vormen om betrokkene een verblijfsvergunning toe te staan.

Verder haalt betrokkene nog aan dat hij Albanië reeds verlaten heeft op 14-jarige leeftijd, dat hij er geen woning heeft om naar terug te keren, noch enig zicht op werk. Indien betrokkene zou wensen terug te keren naar zijn land van herkomst en zich daar opnieuw te vestigen, staat het hem echter vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus of accommodatie/huur.

Betrokkene legt een attest voor van overbevolking van de woning te 'Willem Linningstraat, 19 2060 Antwerpen' dd. 12.02.2009, doch hij toont niet aan wat het verband is met zijn eigen situatie. Betrokkene heeft dit stuk gewoon bij de aanvullingen gevoegd, zonder hiernaar te verwijzen in de aanvraag. Uit het dossier van betrokkene blijkt niet dat hij daar woonachtig zou geweest zijn. Er bevindt zich zelfs een negatieve woonstcontrole voor betrokkene op dit adres in het dossier dd. 16.02.2009. Ook legt betrokkene nog een mail voor aan KMS Antwerpen waarin hulp wordt gevraagd met betrekking tot de situatie van betrokkene door de heer Bouwen en een kopie van zijn voedselkaart. Het feit dat betrokkene over weinig middelen beschikt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie, aangezien er verschillende instanties zijn waarop betrokkene beroep kan doen, zoals hij blijkbaar al gedaan heeft. Het feit dat betrokkene nog steeds op precaire wijze in België verblijft, is bovendien ook een eigen keuze van betrokkene, aangezien hij zelf verkozen heeft om geen gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Tenslotte dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een eerste maal een asielaanvraag in op 06.07.2007, die werd afgesloten door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 14.03.2008. Op 24.04.2008 diende betrokkene een tweede maal een asielaanvraag in, die werd afgesloten op 05.05.2008 met een beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene diende een annulatieberoep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat werd afgesloten op datum van 16.02.2009. Tenslotte diende betrokkene een derde asielaanvraag in op 12.08.2010, die werd afgesloten op 16.08.2010 met een weigering door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter telkens om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tussen de verschillende asielprocedures op illegale wijze in België. De duur van de procedures – respectievelijk 8 maanden, 11 dagen en 4 dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

Bijgevolg dient betrokkene dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem

betekend op 18.08.2010. Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op gericht tegen de aan verzoeker ter kennis gebrachte beslissing tot ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Artikel 39/56 lid 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang. Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, TB.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528, 16.03.1994, R.AC.E. 1994, z.p.).

2.2. In casu werd verzoeker gerepatrieerd. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een procedure die toelaat om, wanneer er zich buitengewone omstandigheden voordoen, een verblijfsmachtiging in België af te geven. Nu verzoeker zich niet langer op het Belgisch grondgebied bevindt, is een afgifte van een verblijfsmachtiging aan verzoeker in België niet meer mogelijk. Aangezien verzoeker een visumplichtige vreemdeling is die in het buitenland verblijft, zal hij, hoe dan ook een beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomstdocumenten te verwerven. Een eventuele vernietiging kan verzoeker dan ook geen voordeel meer opleveren (R.v.St. nr. 109.731 van 13 augustus 2002). Uit het feit dat verzoeker zich op dit moment in het land van herkomst bevindt, volgt automatisch dat er per definitie geen buitengewone omstandigheden zijn op grond waarvan hij niet naar het land van herkomst kan terugkeren om er zijn regularisatieaanvraag in te dienen (R.v.St. nr. 180.989 van 13 maart 2008).

2.3. Gelet op het bovenstaande is het door de verzoekende partij ingestelde beroep tot nietigverklaring en schorsing gericht tegen de beslissing tot het ongegrond verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf, niet ontvankelijk is, bij gebrek aan belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC